

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

**– Mänsklighetens
enda hopp är att
söka Kristus.**

Läs intervju med missionsläkare Dory Díaz, sid 12-16

Ofödda barn lever farligt! sid 21-23

Var fjärde graviditet avbryts - 56 miljoner barn aborteras varje år

Ropa med ett hjärta och en själ:

– Se, brudgummen kommer!

Predikan av Arne Imsen, sid 6-10

MARANATA – Du vår Herre kom!

Arne Imsen var genom sin profetiska vision och förkunnelse den som gav maranataväckelsen inriktning och konkretion. Under de sista åren av sitt liv formulerade han i skrift något av maranatabudskapets kärna. I boken presenteras de kännetecknen som genom alla tider präglade dem som älskar Jesus och hans tillkommelse.

19 kr

De svarade JA på kallelsen

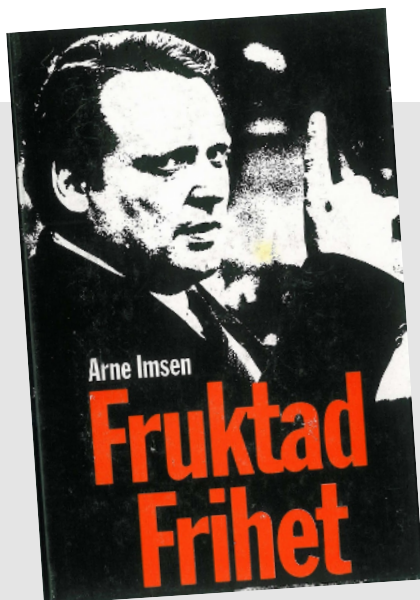
Författare: Stefan Dahlberg

Följ med på en spännande tidsresa och möt 24 gudsmän och kvinnor som tjänade Gud på olika områden och platser under arton- och nittonhundratalet. Fatigdom, lidande och förföljelse hindrade inte dem att fullfölja sin kallelse.

89 kr (e-bok / ljudbok 40 kr)

Ur innehållet:

Himlaprinsen - Jon Svensson
Predikar-Lena - Helena Ekblom
Vandringsprästen - David Petander
Nordens apostel - T.B. Barratt
Revolutionären - Georg Gustafsson
Änglar i fängelset - Jozsef Lado

Fruktad Frihet av Arne Imsen, 1970

Under maranataväckelsens första stormande tid i Sverige, innan det ännu fanns någon församling som bar namnet Maranata, föreslogs det att kalla vissa församlingar för Maranataförsamlingen.

Arne Imsen var först motståndare till förslaget, något han motiverade så här i boken Fruktad Frihet: "Personligen var jag en aning be-

tänksam mot förslaget att etikettera församlingen med ett namn fattat såsom denna midnattsväckelses speciella fältrop. Jag var ängslig för att detta nytestamentliga bönerop skulle dras ner till en partifana." Imsen påminde under åren om faran att Maranata skulle bli en samfundsfana eller ett namn att pryda en möteslokal med, när det i själva verket är ett väckelserop som borde lysa med eldskrift i våra hjärtan.

Skickas mot fraktkostnad

Bibeldagar i Långshyttan 6-10 oktober

- Bibelstudier
- Väckelsemöten
- Evangelisation

**Mission och evangelisation
inför Jesu tillkommelse**

När Jesus förvandlade vår familj!

Vittnesbörd av Tore Björklund

Kommer ihåg hur min familj kom till tro på Jesus och började följa honom. Det var i början av 70-talet och jag var ungefär tio år. Hemma var det kaotiskt och mamma var mycket sjuk med njurar som var helt slut och som läkarna hade dömt ut. Pappa slet och var orolig i ett totalt hopplöst läge.

Så såg de i en tidning om ett väckelsemöte där man bad för sjuka. Mina föräldrar såg ingen utväg så detta måste testas. Jag kommer ihåg att mitt under predikan avbryter predikanten plötsligt och säger: - Här sitter någon som har problem med sina njurar, om du tackar Jesus nu så blir du frisk! Mamma gjorde det ; hon tackade Jesus.

Två veckor senare gick mamma till läkaren och han sa att det måste ha skett ett mirakel. Mamma var frisk och genom detta mirakel så blev mamma, pappa och min syster frälsta. Detta skakade om många människor i vår närhet och även mig.

Ungefär tre år senare blev det så att jag följde med mina föräldrar på ett väckelsemöte i Lilla Edet. Där fick jag höra människor som vittnade och sjöng om Jesus och det tog tag i mitt hjärta. Jag kände att jag var en syndare som behövde få förlåtelse, så jag överlämnade mitt liv till Jesus. Han mötte mig och jag fick börja följa honom.

Minns också dopets väg några månader senare. Vilken kamp jag hade när vi gick ner till sjön i Malmköping och alla sjöng: "Har du mod att följa Jesus och ta steget riktigt ut?" Jag fick ta detta steg på bibelns grund och begrava mitt gamla liv och sedan uppstå till en ny skapelse. Nu lever jag inte ett meningslöst liv i denna förgängliga värld utan har gått från död till liv och är medborgare i himmelens rike. Det har aldrig försvunnit trots att det har gått upp och ner genom livet.

Nu är frågan: Hur är det med dig? Jesus dog på ett kors också för dig. Han kallar dig att komma och bli hans. Jesus säger: Kom och följ mig. Han är den gode herden som söker efter just dig. Han vill inte att någon människa ska gå förlorad. Jesus älskar dig.

Den unge pojken till höger på bilden är Tore då han döptes till Kristus, 13 år gammal under konferensen i Malmköping 1975.

Universell frälsning utan Jesus?

Text: Berno Vidén

Budskapet om Jesus är avgörande för den kristna teologin. Bibeln säger att i inget annat namn finns det frälsning. Trots det så förkunnas det från olika kyrkliga läger att flera vägar än Jesus leder till Gud. Personen Jesus byts ut mot ett slags flummigt kärleksväsen som sägs vara Gud. En farlig religion är den romerska katolska kyrkan som under hela sin livstid förföljt, förfört och vilselett miljontals människor världen över. Vi kan läsa åtskillig litteratur och historia om hur man inom katolicismen uppmanar att be till helgon, även om man säger att det handlar om att visa vördnad. Men det är regelrätt tillbedjan av personer som levt tidigare och framförallt av Jesu mor som man upphöjer till himlens drottning.

Det stannar inte där. Nuvarande påve **Fransiskus** deklarerade år 2016 att det finns många vägar till Gud och att vi alla är Guds barn. Påven har utmärkt sig vid flera tillfällen men något som var iögonfallande och väl genomtänkt var när Vatikanen publicerade ett budskap tillsammans med fyra företrädare från olika religioner som ställdes sida vid sida. Den ena säger: -Jag tror på Gud, den andra: -Jag tror på Allah, nästa: -Jag tror på Buddha. Alla säger sedan: -Jag tror på kärleken. Det är att vilseleda.

Det finns New Age-influenser som också har hittat vägar in i kristna sammanhang och som genom sina språkrör sprider farliga irrläror. Vi minns skådespelaren från Gävletrakten **Tomas Di Leva** som på sin tid sjöng: -Alla är vi Jesus. Iklädd en prästerlig kafftan hånade han med sina spektakulära videos bibelns Jesus. Det må vara hänt, han utger sig inte för att vara kristen, men värre blir det då kristna förkunnare och sångare anammar samme kosmiske Jesus.

Inspirerad av en franciskanermunk förmedlar den amerikanske sångaren och före detta pastorn **Michael Gungor** följande budskap på sitt Twitterkonto (23/7 2021): "Jesus var Kristus. Buddha var Kristus. Muhammed var Kristus. - - Du är Kristus. Vi är Kristi kropp." Han förklarar sin teologi genom att jämföra Jesus med ett diffust "Brahman" (världssjälens inom hinduismen). Inspirationen därtill menar han sig ha fått efter att ha studerat buddhism och hinduism. Michael har varit pastor och är visserligen ingen teolog men hans inflytande i musikens värld påverkar många.

Franciskanermunken **Richard Rohr** som är en inspirationskälla för Michael, har skrivit en bok som har blivit en bästsäljare, *The Universal Christ*. I boken presenterar denne katolske munk en Kristusbild som är så väsensfrämmande för bibelns budskap, att den med all nödvändighet måste avslöjas och bekämpas. En av författarens poänger är att skilja mellan Jesus och Kristus, att plocka bort Jesus från Kristus. Han ställer frågan: Vad skiljer Jesu funktion från Kristi roll? Hans svar är att Jesus är begränsad och jordbunden och Kristus är universell, kosmisk och obegränsad. Kristus var inte Jesus av Nasaret men han var något mycket mera. Rohrs Jesus kan alltså inte jämföras med Kristus.

Han går längre än så och säger att Jesus måste förminskas så att Kristus får växa till. Rohr förnekar också att Jesus är Kristus eller att Jesus är Gud, men säger att Kristus är Gud. Han kommer med detta förvillande budskap som leder den som anammar det, rakt in i New Age-världen och dess farliga irrläror som på så många olika sätt har sitt grepp över stora delar av världens befolkning. Rohr menar att varje gång som du väljer kärleken då är du i beröring

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134
161 02 Bromma
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

vid en gudomlig personlighet. Du behöver inte ens kalla den för Gud.

I boken gör han också upp med det som har med Gudsuppenbarelse att göra, att Gud uppenbarade sig genom Jesus Kristus. Han plockar ner kristendomen och gör den till en naturreligion som inte är baserad på någon speciell uppenbarelse utan snarare en naturistisk andlig händelse där vårt sinne kan skilja mellan naturligt och övernaturligt. En annan sak han tar upp är vår bön till Skaparen. Han menar att det kan vi göra genom att vända oss till allt det skapade, ty Gud älskar alla ting och blir dessa ting. Rohr dedikerade exempelvis sin bok till sin avlidna hund Venus, som var Kristus för honom. Gud finns i allt och allt kan således tillbedas. Kristus är mer en process än en person, något han kallar för mysteriet Kristus.

Jesu försoningsverk på Golgata förringas. Hela den processen var en akt av solidaritet för mänskligheten som Gud visade och har ingenting med ett blodigt offer att göra som skulle vara återlösnande. Istället säger han, och här ligger bokens fokus: "Jag är Jesus. Du är Jesus. Alla är Jesus." Rohr bortförklarar också uppståndelsen. Han förespråkar en teori han 1967 fick lära sig som student i systematisk teologi, att om en videokamera hade placerats framför graven så hade den inte filmat en man som steg ut ur graven, utan snarare något som liknade ett ljus som spreds åt alla håll. Rohr jämför sedan det kristna kallar en *förhärligad kropp* med hinduismens och buddhismens *subtila kropp*.

På liknande sätt kan vi fortsätta att citera ur denna bok som blivit en inspirationskälla för flera avhoppare, sådana som tidigare förkunnat och spridit bibelns evangelium, men som sedan har gått ut och sagt att de inte längre tror på bibelns Jesus. Det verkar som att det går mode i att förneka Jesus. Sista året har flertalet kända profiler inom kristenheten gått ut och deklarerat att man inte längre tror på bibelns budskap om frälsning. Vissa av dem erbjuder också kurser i att demontera sin tro.

Vi kan spåra tänkesättet till andra århundradet efter Kristus då de så kallade gnostikerna skrev om Jesus, om frälsning och synd etc. För dem var Jesus en bild och modell för resten av mänskligheten, men det är viktigt för oss att verkligen varna för dessa företeelser. Bibelns budskap om Jesus är A och O, det är det som ger mänskligheten hopp. Jesus Kristus är Guds enfödde Son, som blev människa och dog och bar våra synder i sin kropp upp på Golgata, han uppstod på tredje dagen och for upp i höjden. Han sitter nu på Gud Faderns högra sida och manar gott för oss alla. I hans namn finns det frälsning och han har möjlighet att frälsa varje människa på denna jord. Inget universum kan frälsa dig, inget flum, ingen annan religion. Sök bibelns Jesus! Endast hos honom finner människan svar och hopp för framtiden.

Vem är Jesus?

Nya testamentet säger bland annat så här om Jesus:

"I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, och i honom är ni uppfyllda, han som är huvudet över alla härskare och makter. I honom blev ni också oomsburna, inte med människo-

hand utan med Kristi omskärelse, när ni avkläddes er syndiga natur och begravdes med honom i dopet. I dopet blev ni också uppväckta med honom genom tron på Guds kraft, han som uppväckte honom från de döda. Ni var döda genom era överträdelser och er oomsburna natur, men också er har han gjort levande med Kristus. Han har förlåtit oss alla överträdelser och utplånat skuldebrevet som vittnade mot oss med sina krav. Det tog han bort genom att spika fast det på korset. Han avväpnade härskarna och makterna och gjorde dem till allmänt åtlöje när han triumferade över dem på korset" (Kol 2:9-15).

Johannes skriver i sitt första brev:

"Så känner ni igen Guds Ande: varje ande som bekänner att Jesus är Kristus som kommit i köttet, den är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, den är inte från Gud. Detta är Antikrists ande" (1 Joh 4:2-3).

Kyrkan har under historiens gång omskapat evangelium och tillfört en hel mängd massa element som inte fanns med i det ursprungliga evangeliet. Man tillför saker och det gör att allt på ett eller annat sätt förlorar sitt verkliga värde.

Huvudpersonen i det kristna budskapet är Jesus och ingen annan. Sök Jesus och lär känna honom. Då rör du vid honom som är livet. Paulus skriver till församlingen i Rom och ger en beskrivning av den rådande kulturen. Han skriver om korruptionen och hur människan har avfallit från en god väg för att istället hänge sig åt lustar av olika slag. Han tar upp frågan om homosexualiteten och vad en sådan livsstil för med sig för konsekvenser. Han nämner också orsaken till allt detta, att man inte längre ser Gud som Skaparen, den högste:

"Ända från världens skapelse syns och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur, genom de verk han har skapat. Därför är de utan ursäkt" (Rom 1:20).

Allt det här finns synligt för den som vill se. På samma sätt; vill du lära känna Jesus, vill du se honom och veta vem han är, kom då ihåg att kristendom är inte prästerskap eller kyrkliga traditioner, inte heller katedraler och mässor eller allt detta som har byggts upp under historiens gång, där man lyfter fram traditionen som vägmärken för att veta vad kristendom är. Mycket av det har istället fört människor in i ett slaveri, in i en andlig trälldom. Man har blivit lurad och förförd i tron att exempelvis sakramenten som kyrkan har mejslat fram under sin historia, att de ska vara medel som ger frälsning, att de ska representera Jesus. Då är man långt ifrån sanningen.

Kristendom är Jesus, vare sig mer eller mindre. Det är inte ideologier eller filosofier av olika slag. Det handlar inte om en ny moral eller social etik. Det handlar först och främst om en person. Lär känna Jesus Kristus personligen. Bibelns Jesus är den enda vägen till frälsning.

Rop - Se, I

Allt det som har med vår frälsning att göra är löften. Om vi ifrågasätter eller tvivlar på dem, så är det Guds ärkefiende som bedrar oss. Det vanliga misstaget är att vi går utifrån oss själva och tror att vi ska fixa något i denna frälsning eller ta itu med oss själva på ett sådant sätt att vi blir bättre och annorlunda. Dessutom ska vi göra saker och ting på ett sådant sätt att vi känner tillfredsställelse med vårt eget arbete. Vi vill blidka Gud och få honom över på vår sida genom att visa hur duktiga vi är.

Vi vill känna tillfredsställelse och ha beröm för att vi gjort bra saker. Om vi misslyckas, faller vi i motsatta diket; blir missmodiga och hänger oss åt den sidan i vår personlighet som gör att vi knappt orkar tänka tanken att vi ska göra ett nytt försök, och låta Herren fortsättningsvis verka i oss.

Vi har verksamhetsmodeller som vi fått av andra och krav som riktas mot oss av vår omgivning, vilket kan upplevas som stressfaktorer. Vi ska bedja, evangelisera, göra nytta, offra – en hel del ting som vi menar är minimikrav för att vi inte bara ska känna oss frälsta, men också genom våra gärningar visa för andra att vi tror på Gud och är riktigt frälsta. Det låter fint, och människor sätter naturligtvis stort värde på om det sker positiva ting i

omgivningen.

Men nu är det faktiskt så att det vi strävar efter att uppnå, det vill Jesus utföra i våra hjärtan. Det ska inte bli någon prestationsfrälsning, utan livsfrälsning. Livet självt bevisar sin kraft så att det blir ett utflöde av ett inneboende liv. Kristuslivet bryter igenom och gör att tjänsten för Gud blir ett uttryck för ett mycket intimt och högst personligt gudsförhållande.

Den nya naturen måste få växa så att uttryck för sann och äkta syskongemenskap blir naturligt och inte uppstylat och konstlat. Det är viktigt att vi kan stödja varandra i bönen, för det betyder så oändligt mycket för vårt liv. Vi ska inte bara fungera inom olika områden, vi ska först och främst leva. Livet har sina självklara uttryck.

Vi sitter inte och bestämmer oss för att andas: Ta ett andetag, och så en paus för att sedan åter andas. Andningen är livets rytmik. Så fort ett barn fötts in i världen, så är denna förunderliga skapelse färdig för sitt möte med tiden. Vi kan se område efter område där barnet bara uttrycker det som redan finns som en naturlig del av Guds skapelse. Man kan fråga sig hur det går till. Det är en väldigt märklig process.

Dålig andning och andningsstillestånd är en plåga för hela kroppen. Hur kan andningen fungera? Vi behöver bara respektera de lagar som finns, så att vi exempelvis inte dyker ner under vattnet och förblir där. Eller hittar på något annat som omöjliggör den gåva vi har. Vi har inte bara fått organen, utan också funktionen. Likadant är det på det andliga livets område.

a med ett hjärta och en själ: brudgummen kommer!

Predikan av Arne Imsen från 1998

Du har möjligheten, därför att den är nedlagd i den nya naturen. Funktionen är din. Andas djupt!

Tänk om det gick att kommendera fram lovsång eller andra andliga aktiviteter. Den mänskliga naturen är ovillig att underordna sig. Jag skulle vilja diktera fram resultat. Men då kommer vi bara in under en farlig kommandodisciplin.

Gud har lagt ner, inte bara en natur och en håg, han har också lagt ner en vilja som han själv är redo att påverka. Ibland saknar vi vilja, eller så är den förlamad. Men Gud verkar vilja och gärning. Vi förbrukar många gånger energi på olika områden som vi valt ut för våra insatser, istället för att bida Herrens ledning, så att hans vilja får ske.

Det angelägna är att Hans vilja får ske och fullkomnas i våra liv, så att vi inte hänger oss åt en slags religiös hemslöjd eller blir religiösa frilansare. Om vi lever i ett innerligt förhållande till Herren Jesus Kristus, så är vårt stora och höga mål att göra hans vilja; att vara ett instrument i Herrens hand. Redskapet används av ägaren, men

ibland får redskapet finna sig i att stå oanvänt tills ägaren behöver det. Sådana perioder får man stå och vänta tills tiden är inne. Då är det väldigt viktigt att redskapet som Gud behöver i en speciell situation inte är borta, utan finns på sin plats, redo att brukas av sin Herre. Gud vill så mycket som vi hindrar, därför att vi inte är på plats då han vill använda oss. Herren vill lära oss att ge honom dispositionsrätten till vårt liv.

Det är storslaget att vi kan komma in i ett så harmoniskt gudsförhållande att vi kan trivas tillsammans. Inte bara som Fader och barn, men som Kristi medarbetare. Gud i himlen har gjort sig beroende av oss på samma sätt som han är beroende av sin egen son.

Kraft från höjden

Helt säkert skulle vi kunna få fram bättre resultat av vårt arbete om vi organiserade oss mer och skapade styrmedel som skulle aktivera oss. Öva, träna, planera och skapa. Den möjligheten har vi att bygga upp en rationell verksamhet. Men allt detta le-

der inte fram till något annat än trældom. Det skapar inte levande människor, utan maskiner.

Gud vill göra oss levande! Vi ska inte fungera via apparater och regler, men genom det inneboende liv som flödar fram som en livsenergi och är outtömligt med avseende på resurser och ger glädje i överflöd. Att få människor in i organisationsmönster är inte svårt. Det krävs bara någon studiecirkel eller någon form av psykologisk bearbetning. Det kan bli storverk som människor kan beundra och glädja sig åt. Det passar i världen, men inte i himlen. När vi kommer fram till den slutliga punkten i tiden är egentligen det man åstadkommit och presterat värdelöst och ger ingen glädje.

Då vi blir använda av Gud, visar det sig att det som kanske inte ens blivit observerat, det som aldrig uppmärksammats eller finns med i några årsredovisningar, protokoll eller skildringar från fält här eller där, det finns antecknat och upptaget i himlen. Det som inte ens syntes här, kan få största lönen där.

När vi kommer hem, blir vi förvånade då den verkliga rangordningen visar sig. Alla de som har bett i tysthet och hemlighet, de som burit fram vittnesbördet om Honom; inte i första hand med ord, men i gärningar. Det står i Bibeln att deras gärningar följer dem. Gärningarna går inte före i avsikt att rättfärdiga någon, utan de följer. Man skickar inte gärningar i förväg för att övertyga Gud om vår rättfärdighet.

Trons gärningar är enastående. De får sin speciella kvalitet och karaktär därigenom att de har senapskornets kraft.

Vi försöker inte övertyga den himmelska världen om vår förträfflighet, så att vi blir insläppta: Vi har profeterat i ditt namn, botat sjuka, evangeliserat – det är väl självklart att vi hör hemma här! All denna verksamhet är bra, men svaret kan trots detta bli: Jag känner eder icke. När vi kommer fram till himlaporten, så kommer vi att säga: Tack Fader för Jesus Kristus! Och så sjunger vi: ”Jesu blod har öppnat pärlporten, pris ske Gud, idag den öppen står!”

Det är angeläget och helt avgörande för

Det finns en segrande kraft för varje vittne, för varje lärjunge, för var och en. En segrande kraft vid varje konfrontation. Denna kraft måste vi tillägna oss. Den kan inte magasineras för kommande dagar och behov, utan utlöses då vi behöver den. Du får de rätta orden, det rätta handlingsmönstret – ja, du överträffar dig själv. Det beror på att han bor i oss som en väldig hjälte, och han drar sig inte undan!

När vi ger oss ut för att missionera, så är det inte säkert att vi lyckas med våra åtaganden. Ibland misslyckas vi så rejält, så det känns som ett riktigt fiasko. Men det är mycket bättre med ett fiasko än likgiltighet och tröghet. Fiasko finns det bot för, men inte likgiltigheten.

Det som fattas oss när vi brister, blir utslagna eller upplever att vi inte räcker till, det vill Herren bistå med. Vittna, fastän du upplever dig oförmögen att göra det! Det räcker med att säga ett sanningens ord om att Jesus lever och att han är Herre. Det räcker, för just i den beaktelsen ligger en så förunderlig kraft. Det kan frigöra människor från syndens slaveri, hela

och använder de resurser vi har tillsammans. Du har ett hjärta och jag ett hjärta, och så förenas dessa två hjärtan till ett hjärta. Två själar blir en själ och två munnar en mun. Jag prisar Gud och säger att han är god. Så kommer min broder och förstärker med samme ande, hjärta, själ och mun. Vi säger tillsammans: Gud är god!

Så småningom ackompanjeras detta förstärkta budskap med acklamation. Det blir stadfästelse! Anden talar till oss båda. Rätt vad det är, så börjar vi ropa, så mycket vi orkar: Se, brudgummen kommer! Det är en ny variation på samma tema. Se, brudgummen kommer! Då blir en tredje gripen, och förenar sig med duon som blir en trio. Det är inte tre hjärtan, utan ett hjärta. Nu är det multiplicerat, och så ropar alla tre: Se, brudgummen kommer! Snart sanktionerar någon med att ropa: Ja! Och någon annan säger: Kom Herre Jesus! Ackompanjemanget förstärks. Floden stiger. Det som är latent i våra hjärtan förlöses genom den helige Ande. Så blir det sång, undervisning, visor och visdom.

Nu är det tre som ropar med ett hjärta, en

Nu är det tre som ropar med ett hjärta, en själ och en mun: Se, brudgummen kommer!

Plötsligt tänds elden i en fjärde, som förstärker budskapet.

Anden och bruden säger kom. Den som hör det, säger kom. Budskapet bryter igenom och förstärks för varje hjärta som tar emot det och bekänner sig till det.

oss att göra budskapet om Herren Jesus Kristus känt. Det finns en kommandomodel för evangelisation, men så har vi också en mönsterbild. Den tar form då man äger en levande vision och eld i sitt hjärta; missionselden som tänts genom Jesu missionsbefallning: ”Mig är given all makt i himlen och på jorden. Gån fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar!”

Jesus sätter oss in i ett oerhört sammanhang som vi inte alltid är medvetna om. Jesus talar också om att vi ska få kraft att bli hans vittnen. En rik möjlighet för var och en. Oberoende av vår förmåga och kraft kan vi överträffa oss så påtagligt och radikalt att vi fungerar!

Vi fungerar inte bara tillsammans med Jesus Kristus, men på samma sätt som han gjorde. Han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla som var under djävulens våld.

dem från sjukdomar, öppna deras ögon för en evig verklighet och förlösa dem till liv i Gud.

Låt Herren bruka dig! Vänta inte tills du tycker att du klarar av det. Säg: Herre, elden brinner i mitt hjärta, och jag vill göra något för dig. Gör något som bryter ner likgiltigheten, trögheten, passiviteten.

Det må bli vad som helst, bara vi kommer ur järngreppet som gör oss oförmögna att förverkliga det nådesuppdrag Herren gett oss.

Vi behöver det överbevisande vittnesbördet från hjärtan som den helige Ande har vidrört, det som talar om att Gud är god, på ett sådant sätt att det inte bara låter trovärdigt, utan explosivt!

Gemenskapens kraft

Om vi har samma ande, så förenar vi oss

själ och en mun: Se, brudgummen kommer! Plötsligt tänds elden i en fjärde, som förstärker budskapet. Anden och bruden säger kom. Den som hör det, säger kom. Budskapet bryter igenom och förstärks för varje hjärta som tar emot det och bekänner sig till det. Så kommer en femte och en sjätte. Anden verkar. Kraften i budskapet förstärks av vår lycka och salighet. Det får överbevisande kraft, så att vi praktiskt taget glömmar oss själva. Det totala vittnesbördet blir: Jesus Kristus är Herre!

Detta är andelivets ABC, himmelrikets algebra. En förstärkt genom en till, en till och en till! Två, tre, fyra och fem ... Det är hemligheten i ”var två eller tre är församlade i mitt namn”. Där fungerar alla, ty Jesus är mitt ibland dem. Se på Jesus med trons ögon, och bli glad! Se på Jesus med trons ögon, och bli starkare i hans väldiga kraft!

I Guds rike finns ett väldigt register. Höga toner och låga toner. Det finns diskant och bas. De äldre är som tung malm med sina erfarenheter och gudsupplevelser. Det blir besmittande. Vi har fått en hel orkester. Systrar och bröder, hela skaran från barn till gamla sjunger med ett hjärta och en själ. Det förnimmar man i detta förunderliga ackompanjemang av sanktioner. En församling som lärt sig dessa hemligheter, gudstjänstlivets ABC, kan inget tvivel rå på. Den är oövervinnerlig.

Låt oss tänka oss en annan utveckling. Vi står och ropar hänryckta och koncentrerade, med överbevisning och övertygelse: Se, brudgummen kommer! Plötsligt försvinner en från skaran. Då är det en ton mindre. Så försvinner ytterligare en. Det innebär att tonen förlorar i styrka. Så småningom tonar den bort och dör. Jag står till slut ensam och ropar så mycket jag orkar för att få fram budskapet, men jag står ensam. Vilken tragedi, när Jesus står ensam utanför och bultar. Om någon hör hans röst ...

Man hör inte Jesu röst i bullret. Det finns ett mediebrus som gör att hans röst inte tränger igenom. Han får stå där ensam. Om det funnits några fler där med Jesu ande, så hade säkert ropet trängt igenom. Det fanns en hel skara som ropade. Men gruppen decimerades, undan för undan. Det har väl inte inneburit att de slutat att ropa? O nej, men de ropar ett annat budskap från en annan herre och på ett annat sätt i en annan ande.

Så står man där ensam. Men brudgum-

mentjutelse från höjden. Tankar, känslor, pennor, händer, tryckpressar – allt var i rörelse. Allt fick tjäna ett enda syfte: att anslå en ton, att blåsa en tydlig signal från basuner som fått den himmelska klangen.

Det var ingen ljudande malm och klingande cymbal, men Kristuskärleken till hans tillkommelse som fångade, inspirerade, gav ord, idéer, fantasi. Fötter sattes i rörelse, tankar, händer, hjärna. Människor gick ut för att förbereda och förberedas. De satte in sina pund och gåvor till att skriva, trycka, distribuera. Allt flera ropade det samma. Budskapet fick en oerhörd tyngd, så att massor av människor väcktes, sökte Gud och blev frälsta.

År 1916, fyra år senare, anmäldes och utgavs tidningen *Evangelii Härold*. Denna härold för andlig väckelse och fri mission skulle framför allt riktigt betona och bära fram budskapet om Jesu tillkommelse. Den trycktes och spreds genom brinnande kolportörer i tusental in i hemmen. Och varje tidning som så spreds, förkunnade att Jesus kommer.

Så kom ytterligare tidskrifter - *Missionsbanéret*, *Hemmets Vän*, *Trons Seglar*, *Brudgummens Röst*. Det uppstod hundratals nya väckelseförsamlingar. Hundratals förkunnare som med profetisk skärpa förklarade apokalyptiska skeenden och avslöjade tidstecknen. Väckelsen förtätades och förstärktes. Ytterligare böcker i hundratal kom från olika förlag som tog upp de eskatologiska frågorna och förklarade nödvändigheten av att göra sig beredd att möta Jesus.

ligt. Tonar bort. Tidningarna som kom varje vecka med sina påminnelser går i graven. Så skapas nya organ med ett helt annat budskap. Väckelsetonen blir tunnare, dess kanaler färre, för att så småningom upphöra. Vad har skett?

Ett av de bärande fundamenten för det frimodiga vittnesbördet, *hoppet*, har försvunnit. Kanske någon väckelsepredikant står kvar, som ska ersätta alla dem som tystnat. Hur ska denne ende klara detta? Flertalet väckelsetidskrifter är borta. Kanske en är kvar. Midnattsropet? Här finns motivet och drivkraften; sanningen om faktiska förhållanden och orsaken till den intensiva och hårda kampen.

Frågan är nu: ska vi skingras, ska vi bli periferiska, eller ska vi samla oss mot centrum; bli ett hjärta och en själ, som tillsammans ropar ut budskapet som aldrig tidigare? Inte först bedömer det estetiskt, kyrkligt eller ekumeniskt, men förstår att detta egentligen är en räddningsaktion som måste genomföras om inte allt ska gå förlorat.

Var har dessa trofasta kolportörer tagit vägen, de som fanns ute i byarna? De är borta. Men låt oss anropa vår Frälsare att han gör oss till brinnande kolportörer!

Käre Herre Jesus, behandla oss så att vi får Golgata grundton och ger klara och tydliga signaler, så att människor åter börjar göra sig redo för slutstriden.

Är detta möjligt? Vill du vara med? Låt oss gå ut till människorna och framför allt till Guds eget folk. Låt oss förklara med frimodighet och utan skrymtaktiga avsik-

Man hör inte Jesu röst i bullret. Det finns ett mediebrus som gör att hans röst inte tränger igenom.

men kommer ju! Gå ut ifrån det du har fastnat i! Du kan inte sitta kvar där! Du måste ut ur fångenskapen, isoleringen, självupptagenheten! Ut! Så ropar den ene, så mycket han orkar. Men Guds vilja var att vi tillsammans skulle ropa.

Hoppet i centrum

År 1912 kom boken *Jesus kommer* av **Lewi Pethrus**. En serie eskatologiska predikningar. Ett viktigt och angeläget budskap. Det var konkret resultat av en an-

Man pekade på ting som människor kände till. Något som hände i tiden och gjorde profetordet aktuellt. Tusentals brinnande predikanter och hundratusentals väckelsekristna bar var och en på sitt sätt ut vittnesbörd runt om i vårt lands bygder. Vittnesbörd om frälsning, om Jesu tillkommelse, om Guds frid som övergår allt förstånd. Vilken oerhörd betydelse, vilket inflytande, vilken offensiv och intakt andlig front!

Så gick ett par årtionden och pionjärerna försvinner. Budskapet reduceras oupphör-

ter: Broder och syster, Jesus är snart här. Gör dig redo nu, ty brudgummen kommer!

Vill du bli ett verktyg som Jesus kan bruka i sin tjänst? Dröj då inte! Nu är vi inne i ett avgörande slag. Det är ytterst få som ropar. Signalerna är så oerhört vilseledande och mångtydiga, så nu måste vi förstärka signalen genom att vi allesammans blir en röst av honom som ropar: Bereden väg för Herren! Gud vill det i denna sena tid, ty han kommer!

Lördagar klockan 18 samlas vi till väckelsemöte. Veckans höjdpunkt. Vi sjunger, ber och prisar Gud tillsammans. Ett stående böneämne är situationen i Haiti efter jordbävningen.

Under ledning av Esther Melo (sittande mitt i bilden bland barnen) fick barnen i Batey Palavé ett avbrott i en annars tuff tillvaro. Under en veckas tid målade, lekte och sjöng barnen i en härlig gemenskap. Temat för dagarna var: "För en bättre framtid." Vardagslivet i Palavé är fyllt med många faror. Droger och alkohol sprids parallellt med en ökad brottslighet och det är viktigt att ge barnen ett hopp att leva för. Bed för Palavé!

En grannby till Palavé heter Lecheria. Många familjer där har drabbats av översvämningar på grund av den senaste tidens kraftiga regn. Vi köpte därför in matkassar och delade ut. Palavé må vara eftersatt på många områden med undermåliga vägar, men Lecheria känns på många vis mycket värre. Svårt att sätta ord på det, det är något som måste upplevas. Vi fick i alla fall möjligheten och glädjen att dela ut mat. Många tacksamma leenden fick vi till svar. Främst delade vi ut till haitiska papperslösa familjer, då dessa oftast inte har möjlighet att få hjälp av samhället. På bilderna syns missionens medarbetare Esther Melo dela ut mat.

Missionsrapport från Dominikanska republiken

Zebastian Vidén rapporterar

Här på missionsfältet i Dominikanska republiken har de senaste dagarna nyheterna från grannlandet Haiti upptagit det mesta av våra tankar. Drygt 11 år efter att den ödeläggande jordbävningen ägde rum i januari 2010 så drabbades alltså landet återigen av en jordbävning. Denna gång något starkare än sist, men inte lika central.

I skrivande stund är det bekräftade dödstalet uppe i drygt 2200 människor. Det är svårt att omfatta vad detta folk får genomlida. Dessutom så drabbas landet av ihärdiga regn nu till följd av den tropiska stormen / depressionen Grace.

I Palavé där vi befinner oss, i utkanten av huvudstaden Santo Domingo, har det också regnat kraftigt till följd av de bägge stormarna Fred och Grace som har passerat oss. Längre västerut i landet rapporteras om översvämmade floder och kanaler, och folk varnas för att röra sig i riskområden. (Också delar av huvudstaden har drabbats av översvämmingar med evakuering av familjer som följd.)

För några veckor sedan upphörde de utgångsförbud som varit gällande till följd av pandemin. Först när jag kom hit till landet så gällde förbudet från kl 18 till kl 05, senare flyttades det till kl 22, för att nu alltså vara helt borttaget.

Landet har under sommaren kampanjat ganska intensivt för att alla ska vaccinera sig. Och det verkar ha gett resultat, folk låter vaccinera sig med både en, två och tre doser. Men fortfarande är det många

som inte är vaccinerade alls.

I de flesta köpcentrum och liknande allmänna platser står det en vakt vid ingången och mäter besökare och kunders temperatur så fort man ska in, samt kontrollerar att man bär den obligatoriska ansiktsmasken. (Även om en vakt vid ett tillfälle mätte min temperatur med en avstängd termometer - mest för syns skull.)

Vi har nu under en period inbjudit till möten varje lördagskväll. Det har varit väldigt välsignat. Syskonen kommer och är delaktiga på olika vis. Några medverkar med sånger, andra berättar om något de varit med om, och ytterligare andra ber. Allt till Guds ära.

Senaste lördagen var situationen i Haiti ett ständigt återkommande böneämne under mötet. Många av syskonen i församlingen är ju haitier och har familj och vänner där.

Vi hade även glädjen att kunna ha en läkarmottagning i lördags. Dr Dory Diaz kom körande från Villa Mella där hon bor, och under några timmar kunde vi ta emot en skara patienter som brottades med olika slags krämpor och sjukdomar.

För ett par veckor sedan så bjöds det in till en veckas barn- och ungdomsaktiviteter. Det var Esther Melo som tillsammans med några till hade anordnat och inbjudit. Om allt går enligt planerna fortsätter vi med samlingar för barn och ungdom varje vecka framöver.

HAITI

Förödelsen efter jordbävningen i Haiti är enorm. Enligt UNICEF har fler än 600 000 människor drabbats. Antalet konstaterat döda är i skrivande stund 2 207 och fortfarande saknas närmare 350 personer. Så många som 12 000 är skadade och behöver sjukvård. Fler än 60 000 bostäder förstördes.

Samtidigt fortsätter skrupellösa ligor att härja i landet som under en lång tid varit utsatt för gatuvåld och kidnappningar av främst utländska medborgare. Media rapporterar om hur t.o.m. hjälptransporter har rånats och läkare som arbetar med att vårda skadade från jordbävningen kidnappats.

– Min bön är att kunna fortsätta arbeta till dess att Herren tar mig hem.

Året är 2021. Pandemin har satt sina spår i Dominikanska republiken. Vardagslivet har fyllts av olika former av restriktioner, utgångsförbud och begränsad tillgång till många samhällsrelaterade tjänster. Sjukvården är hårt belastad och parallellt med att nya varianter av covid-19 sprids sjunker åldrarna på patienter som drabbas av viruset. Situationen och förutsättningen för många av landets läkare är svår. Ett flertal sjukvårdspersonal har smittats och även förlorat sina liv.

I Villa Mella, en kranskommun till huvudstaden Santo Domingo, bor läkaren och missionären Dory Díaz. Bland hennes grannar finns det många fattiga familjer som ofta får hjälp av Dory. Under pandemin har hon genom sjukvårdsmyndigheterna fått tillgång till 300 doser coronavaccin för att hjälpa dessa familjer.

Vid ett besök hemma hos Dory berättar hon med iver och engagemang om sitt liv som läkare, men framförallt som ett Herrens vittne.

Dory är en rutinerad hjärtläkare med många års erfarenhet av att arbeta under svåra omständigheter bland en fattig och utsatt befolkning. Hon har hunnit fylla 71 år men verkar inte ha någon tanke på att pensionera sig. Så fort hon har chansen reser hon tillsammans med läkarkollegor till olika platser i landet för att hjälpa. Senast för några veckor sedan var hon med på en ansträngande resa till gränsen mot Haiti för en större satsning med att undersöka patienter och dela ut mediciner. Resan gjordes mitt under det att en tropisk storm närmade sig landet: *- Jag hoppas på att kunna fortsätta arbeta till dess att Herren tar mig hem. Det är min bön.*

Sedan slutet av 80-talet har hon varit en del av församlingens mission i Dominikanska republiken. Vi ska här låta henne berätta något från sitt liv och vad som motiverade henne att bli läkare:

Intervju med missionsläkare Dory Díaz

Först tackar jag Gud och er som besöker mig här hemma. Varje dag blir jag mer övertygad om att Jesus kommer snart. Jag föddes i San Pedro de Macoris i en batey (boplatz för främst haitiska sockerrörsarbetare) som heter Ingenio Consuelo. Min pappa hette Luis Dias och arbetade i hamnen med att transportera och lasta sockerrör. Han arbetade tillsammans med sin pappa där.

Jag är tredje barnet av tio syskon. Vi var en fattig men lycklig familj. Våra föräldrar gav oss en fin barndom. Vi bodde precis intill stora sockerrörsodlingar och våra grannar var som en del av familjen. Vi var en mycket religiöst aktiv familj. Från det att jag var liten fick jag lära mig att be rosenkransbönen, varje kväll. Båda mina föräldrar var mycket hängivna katolicismen.

Från det att jag var liten så har jag alltid tyckt om att ta hand om och bota och hjälpa de små djuren. Allt eftersom jag växte upp så engagerade jag mig alltmer i medicinskt arbete, även om jag egentligen saknade förutsättningar. Jag sa alltid till mina föräldrar att jag ville bli läkare. De uppmuntrade mig att satsa på en karriär men inte att bli läkare, eftersom det är svårt och dyrt att studera.

När jag var tolv år sökte jag upp de fattigaste områdena i närheten av där vi bodde, för att undervisa människor jag mötte och lära dem att bedja. Jag förstod att det var viktigt att undervisa alla i tron. Även om det då var i den katolska tron så hjälpte det mig att nå fram i flera slumområden, något jag

haft mycket nytta av senare.

Men som sagt så ville jag bli läkare. Många här dog då det knappt fanns några läkare. Jag minns när någon dog hur jag reagerade. Varför gjorde ingen något? Varför måste så många dö i onödan? Det är svårt ute i batelyerna bland det fattiga folket. Det fanns inga mediciner eller annan utrustning för att hjälpa dem. De som hade pengar kunde åka till en klinik eller till sjukhuset, men bara det att ta sig från batelyen var en stor och kostsam apparat.

Jag tänkte alltid på folket i batelyerna då jag ville bli läkare, ge dem mediciner, eftersom behoven var störst där. Jag tänkte aldrig på pengar utan bara på den hjälp jag kunde förmedla.

Innan jag lyckades bli läkare så hade jag en mycket tuff tid. Min pappa dog innan jag började studera medicin. Något av det sista han sa till mig var: - Min dotter, fortsätt framåt och kämpa, du kommer att lyckas. Jag glömmer aldrig de orden. Jag minns att när han dog så bodde min moster i huvudstaden och mamma hade precis fött min yngsta syster. Mamma hade ingen lön och visste inte vad hon skulle göra. Hennes syskon sa att hon borde skicka barnen till olika familjer för att klara sig men hon ville inte splittra upp familjen. Istället började hon att laga mat och sälja.

Hon kämpade verkligen.

Vid den här tiden gick jag i gymnasiet. Nästa steg i min dröm var att studera medicin men det var svårt att hitta bostad och ekonomiska förutsättningar. Min mamma oroades över alla faror och frestelser som fanns i huvudstaden men med hjälp av en katolsk präst och några nunnor så fick jag både bostad och hjälp att skriva in mig på universitetet. Jag fick bo i en läkarmottagning, och varje morgon klockan sex måste jag lämna rummet och återställa det som ett kontor. Det var aldrig någon som fick veta att jag bodde där. Därifrån promenerade jag till universitet, vilket låg flera kilometer bort. Så var det under tre, fyra år.

För att ha råd att äta på universitetet så fick jag hjälpa till att diska. Då alla övriga ätit färdigt och vi var klara med disken så fick vi också mat. Vi var en grupp fattiga studenter som tog oss fram på det sättet.

Efter att jag fått mitt läkardiplom så började en tid med tjänstgöring på olika sjukhus. Jag minns speciellt en bately långt ute på landsbygden där jag arbetade under ett år. Det var min första erfarenhet att arbeta ensam som läkare, ett lärorikt år att arbeta med många fattiga haitier. En viktig del i arbetet var att undervisa om att äta näringsrik kost. Jag lyckades att hjälpa dessa

barn som alltid hade svåra diarréer så att de blev av med farliga parasiter. Vi såg även till att familjerna som bodde där fick mat genom olika hjälpprogram. Men efter ett knappt år fick jag problem med en njure och tvingades att sluta.

Därefter fick jag ansvaret att leda en klinik i ett område som heter El Carretón, en obekvämt plats dit ingen ville åka. Där fanns ingen elektricitet och vattnet var inte det bästa. Invånarna där odlade mycket tomat och det var inte lika eländigt som på batelyerna, men det var ändå mycket fatigt. Läkarna gjorde allt för att slippa åka dit. Då jag kallades till kontoret så sa ledningen att de aldrig har skickat några kvinnor dit tidigare, och eftersom jag då inte hade någon anställning så skickades jag dit.

El Carretón var ett problemfyllt område med mycket slagsmål. Många patienter som kom hade ärr efter machete-hugg. Jag inledde ett förebyggande arbete genom att samla invånarna till möten och ge goda råd. Många av barnen där var skadade efter knytnävsslagsmål. Jag lyckades att få myndigheterna att engagera regionens senator så att de boende fick el och vatten indraget. Fler och fler engagerades och hela bygden utvecklades till en bättre och mer meningsfull plats att bo på. El Car-

retón blev min arbetsplats under tre år, men ännu idag får jag hälsningar från platsen om vad de förändringar som då gjordes haft för betydelse. Egentligen ville jag fortsätta att arbeta där men på grund av mina studier och önskan om att läsa kardiologi så flyttade jag därifrån. Det var 1987.

Ungefär samma tid lärde jag känna några missionärer som Maranataförsamlingen hade i landet. Det var genom en kristen läkare som hette Sokratez Perez. När jag kom från El Carretón så hjälpte Sokratez mig att få arbete och han tog också med mig på många resor till olika bateyer för att ha läkarmottagningar. Han hade en mottagning i stan där jag första gången träffade missionärerna Stina Fridolfsson och Ulla Näsholm. De arbetade tillsammans med Sokratez och hjälpte till att förbereda mediciner till resor som gjordes ut i landet. Vi reste sedan ofta tillsammans. Där inleddes en gemenskap som kom att totalt förändra mitt liv. Jag minns den kärlek och utgivenhet som missionärerna hade och som även fanns hos Sokratez. Trots att ingen av dem var katoliker utan evangeliskt kristna så tvingade de mig aldrig att anamma deras tro eller att gå på deras möten. Jag deklarerade också tydligt att jag var katolik och att jag leder många ungdomsgrupper inom den katolska tron. Det accepterades fullt ut och vi hade en mycket fin gemenskap.

Så småningom började jag att besöka möten hos Comunidad Maranata som hade sitt missionscenter i en förort till Santo Domingo som heter Las Palmas de Herre-ra. Området beboddes av många fattiga och vi började även där att ha läkarmottagningar. Samarbetet ökade och gemenskapen fördjupades. Vi började också att besöka fängelset och också där hade vi läkarmottagningar. Maranatas mission gjorde djupt intryck på mig. Dessa svenskar kommer så långt ifrån för att hjälpa mitt folk. Varför ska då inte jag hjälpa mina egna?

Mina katolska vänner reagerade mot att jag arbetade tillsammans med evangeliskt kristna. Men jag blev läkare för att hjälpa. Jag avgav ett löfte inför Gud att jag skulle ha en specifik dag för att hjälpa mitt folk, utöver mitt vanliga arbete. Därför fortsatte jag att arbeta med svenskarna som genom sitt arbete hjälpte mig att förverkliga

löftet.

För mig var det endast den katolska kyrkans väg som var den rätta. Jag minns hur en katolsk präst och även en läkarkollega förmanade mig och sa att jag inte borde fortsätta arbeta tillsammans med de evangeliskt kristna. "Det kommer att leda till att du konverterar och förenar dig med deras tro." Mitt svar var att jag kommer att vinna dem till den katolska tron, så att också de kommer till moderförsamlingen. Jag sa till alla att svenskarna kommer att förena sig med oss snart och att jag tyckte om dem väldigt mycket. De har kommit hit till landet för att arbeta med oss. De är inte heller som många andra kristna här i landet. De ställde aldrig några krav på att jag måste tillhöra deras organisation för att få arbeta tillsammans, inte heller att dela deras tro. De behandlade mig som en medarbetare som drevs av samma nit och jag fick verkligen hjälp att hitta vägar att nå fram till de mest behövande. Jag såg en stor skillnad hos dessa missionärer som var svår att hitta hos många andra. Jag bad alltid till Gud att han skulle hjälpa mig att få klarhet.

**- När jag var tolv år
sökte jag upp de
fattigaste områdena i
närheten av mitt hem,
för att undervisa
människor jag mötte
och lära dem att bedja.**

Till och med min mamma varnade mig och sa att jag alltid var tillsammans med dessa svenskar som är evangeliska och hotar alla som inte delar deras tro med att de kommer till helvetet. Men jag kunde svara mamma och säga att svenskarna aldrig talar på det sättet. Men mamma var svår att övertyga, ända tills jag en dag tog med Ulla Näsholm hem till hennes bostad. Då sa mamma att Ulla är ju inte som en dömande kristen. Hon är nog inte evangelisk. Jo, det är hon, sa jag, men inte en sådan som så fort de får möjlighet anklagar oss. Min mamma hade tavlor hemma med jungfru Maria men det var inget som Ulla brydde sig om att kommentera, något som förundrade min mamma.

Då jag besökte Comunidad Maranatas möten så fick jag till och med delta genom att säga något, läsa ur bibeln och bedja. De fick mig att känna mig som hemma. Då jag bad i deras möten så var det inte att citera olika färdiga Ave Maria eller Fader vår, utan det var fritt från hjärtat. Men jag började att känna mig mer och mer främmande då jag besökte den katolska massan. I mitt rum hade jag en bild av Maria och i min förvirring sa jag till bilden; Moder, vad ska jag göra? Men i mitt inre fanns inte längre tron på att bedja till avbilder.

Det som hjälpte mig mycket var den gedigna bibelundervisning jag fick lyssna till i mötena. Speciellt då pastor Arne Imsen under sina besök i landet predikade, så fick jag sann, andlig mat. Utan att någon försökte övertyga mig så fick jag mer och mer klart för mig hur fel det var att tillbe Maria, en avbild. Någon har gjort en tavla som vi förväntas att tillbe. Jag respekterar Maria på det sätt som bibeln beskriver henne, som högt benädd. Jag minns speciellt en gång då jag tände ett ljus framför en av dessa avbilder. - Gode Gud, du är ju ljuset. Jag kan inte tända ett ljus och sätta framför en tavla av kartong. Det är bara en avbild. Ljuset måste vi låta brinna i våra hjärtan. Vid den tiden var jag fortfarande katolik och hade flera uppgifter inom kyrkan.

Prästen vände sig till min mamma och sa att jag förändrats mycket. Jag uppmanades att inte vara så mycket tillsammans med andra kristna. En gång så följde Ulla med mig till en katolsk mässa och efteråt samtalade vi med prästen. Han kunde då

inte säga något emot då han förstod att jag ända sedan min barndom haft en ärlig iver att i allt tjäna Gud.

En avgörande händelse för mig var under en konferens i Stockholm dit jag var inbjuden av församlingen. Jag var fortfarande katolik men hade en bibel. På den tiden så läste katoliker aldrig ur bibeln. Idag kan man se karismatiska grupper som studerar bibeln men då var det mycket ovanligt. Det var 1991. Innan jag reste till Sverige så sa min mamma att jag borde tänka över det noga. Jag hade också sedan jag var ung en önskan att någon gång få se Stockholm, en stad byggd på öar omgiven av mycket vatten. I femte klass i skolan kallade vi Stockholm för skärgården och nu hade jag chansen att komma dit.

Upplevelsen att komma till Sommarkonferensen är något jag aldrig kommer att glömma. Den sista dagen var mycket speciell. Då hade jag deltagit under nio dagars möten och för varje dag som gick blev budskapet allt mer närgånget och allvarligt för mig. Jag minns att jag under nätterna grät och bad till Gud att han skulle leda mig. Konferensens sista dag var det dop. Dopbassängen ställdes i ordning och de som skulle döpas tog på sig vita dräkter. Jag visste inte att det skulle vara dop och när jag satt där och dopet hade börjat så förstod jag att jag inte kunde förlora det här tillfället. Jag ropade rakt ut och sa att jag ville döpas, utan att någon hade talat med mig om det tidigare. Ingen hade sagt till mig att jag måste konvertera. Nu var det som en eld som trängde in i mitt liv och hjälpte mig att förstå hur viktigt det var att bli döpt. Det var det enda som fattades för mig då. Jag fick tag på Ulla och sa att vi måste gå och prata med pastor Arne. Jag sa till honom att jag ville döpas och undrade vad jag måste göra för att bli döpt. Inom mig tänkte jag att han får inte säga nej. Jag sa också till Arne att jag tror på en levande Kristus och inte på de bilder som jag var van med från den katolska tron.

Jag döptes och när jag sänktes under vatten var det som att himlen öppnade sig. Det var en upplevelse jag aldrig kommer att glömma. Nu hade jag äntligen fått begrava min gamla människa och påbörjat en ny fas i Kristi efterföljd. För varje år som sedan gått är jag mer och mer överty-

gad om att det är den bästa vägen.

Väl tillbaka i Dominikanska republiken gick jag och avsåg mig alla uppdrag i den katolska kyrkan. Det var en svår kamp för mig. Mycket av det vi hade byggt upp i fattiga områden hade gjorts med stora uppoffringar. Kyrkan hade också hjälpt mig mycket och gjort det möjligt för mig att bli läkare. Jag sa att jag gärna vill fortsätta vara med i läkarmottagningar och andra projekt för att hjälpa de mest behövande. Arbetet fortsatte en tid men till sist gick det inte längre. Exempelvis så hörde jag till en grupp som gick från hus till hus med en tavla av Maria för att be till den under tre dagar. Jag förklarade utifrån bibeln att det var fel och vi fick gå skilda vägar.

Dopet betydde så oerhört mycket. När jag kom från Sverige och berättade att jag inte längre var katolik, reagerade min mamma kraftigt och sa att jag blivit förvirrad men sanningen var att jag tidigare varit förvirrad men nu fått klarhet. Det tog en del år men mot slutet av sitt liv så tog också min mamma emot Jesus som sin frälsare. Ett av hennes vittnesbörd var att hon plockade ner och gjorde sig av med alla helgontavlor hon hade i sitt hem.

När jag tänker tillbaka på mitt liv så har det varit mycket kamp och svårigheter. Att ta emot Jesus innebar mycket stridigheter med många av mina vänner, vänner som hade hjälpt mig att bli läkare. Jag har ofta bätt till Gud att han ska påverka deras liv så att de lär känna sanningen. En förändring jag ser hos katolikerna idag är att många har börjat att läsa bibeln, vilket man inte gjorde tidigare.

Jag var involverad i så många åtaganden bland mina katolska vänner och det innebar mycket kamp för mig att kunna fortsätta stadigt på Guds väg. Jag lyckades att komma loss och Gud hjälpte mig att frigöra mig från sådant jag inte längre kunde ta del av.

Jag tackar Gud, för mitt liv är ett under och Gud öppnade en dörr för mig genom att använda Ulla och Stina. Om jag inte hade lärt känna dem och Maranataförsamlingen så hade jag kanske fortfarande suttit fast i mitt gamla katolska liv. Från det att jag var ett barn så har Gud visat mig barmhärtighet. Gud har öppnat dörrar till att kunna hjälpa behövande varhelst jag

- El Carretón var ett problemfyllt område med mycket slagsmål. Många patienter som kom hade ärr efter machete-hugg. Jag inledde ett förebyggande arbete genom att samla invånarna till möten och ge goda råd.

har gått fram. Min kallelse har alltid handlat om att tjäna. Gud ger alltid den kraft jag behöver.

Jag har haft mycket hälsoproblem under åren. Ibland har jag inte kraft att åka på olika uppdrag men då ber jag till Gud om kraft, och jag åker. Det finns många behov i mitt land och varje gång jag åker till en läkarmottagning så finns det personer som kommer i min väg som jag får hjälpa. Det är många som på det sättet räddats till

En mormor med sitt barnbarn besöker församlingens läkarmottagning i Palavé och får hjälp av Dory.

livet.

Under 20 år arbetade jag som kardiolog i ett av Santo Domingos större sjukhus. Fortfarande så kommer det patienter därifrån som söker upp mig. Många äldre, fattiga som jag fick hjälpa med mediciner och vård som de behövde.

När jag skulle pensioneras så ville jag inte gå i pension. Läkemedelsbolagen tog ofta med mycket mediciner som prover till sjukhusen och dessa hjärtmediciner kunde jag ge gratis till mina patienter. Men om jag pensioneras, var ska jag få tag på dessa mediciner? Jag vet att flera av mina patienter saknar ekonomiska förutsättningar att köpa sina mediciner. Hur som helst, jag pensionerades och medicinerna har fortsatt att komma. De kontakter jag haft genom åren har fortsatt att söka upp mig för att lämna lådor med mediciner, eftersom de vet att jag hjälper de som mest behöver.

Så ofta vi har chansen reser vi ut på olika mottagningar på landsbygden. Inför varje sådan resa kontakter jag de laboratorier som brukar hjälpa till och så får vi hjärtmediciner som kan hjälpa många svårt sjuka. Vi har patienter som är beroende av mediciner som kostar tusentals pesos, mediciner som vi kan ge dem gratis.

Mitt liv är ett under. Ingen trodde att jag skulle kunna studera medicin då jag var ung. Det var Gud som hörde min bön och hjälpte mig att bli läkare. Jag hade inga pengar att köpa böcker för. Jag arbetade i en textilfabrik och varje morgon klockan fem var jag där och sydde kläder, långt

innan övrig personal kom. Mina chefer hjälpte mig så att jag fick komma och arbeta så att det inte krockade med mina studier på universitetet. Så lyckades jag att få lite pengar till kursmaterial. Så fort vi hade lite ledighet var jag där och arbetade.

Under en period arbetade jag med att sy byxor på nätterna för att kunna studera på dagen. Jag tog också extrajobb på läkarkliniker för att kunna hjälpa min mamma som då fortfarande hade små barn hemma att ta hand om.

71 år fyllda fortsätter jag att arbeta i en läkarmottagning två dagar i veckan. Jag hoppas på att kunna fortsätta arbeta till dess att Herren tar mig hem. Det är min bön.

Den som håller fast vid Herren kommer aldrig att falla. Mitt liv är ett vittnesbörd om att den som litar på Gud kommer att lyckas. Det gäller att ha tro. Om du har tro som ett senapskorn så kan du flytta på berg. Gud har gett mig livet. Jag har haft

hjärtinfarkt, svåra njurproblem, en svår tuberkulos, men genom allt har Gud hjälpt mig. Jag har aldrig slutat att tjäna honom. Det vill jag fortsätta att göra till dess att han kommer eller tills han tar mig hem till sig. Varje dag så ger Gud mer kraft.

Allt vi ser runtomkring betyder att Jesus kommer snart. Allt som Guds ord säger i Matteus om familjens sönderfall har gått i uppfyllelse. Hatet, våldet inom familjer där fäder våldtar sina egna barn. För bara några decennier sedan var saker vi idag läser om dagligen helt otänkbara. Ingen kunde då föreställa sig den ondska vi idag ser äga rum. Kärleken har kallnat. Människovärdet är kört i botten. Mänsklighetens enda hopp är att söka Kristus, att omvända sig till honom. Och det måste göras snabbt. Det finns inga världsliga lösningar. Att ta emot Jesus är lösningen och förutsättningen för varje människa. Gud ger oss evigt liv i Jesus. Den frälsningen är så stor och vi behöver ta vara på den, en frälsning som kostat ett högt pris. Jesu eget blod var priset.

Världen är korrumperad. Vi som känner evangelium behöver fortsätta arbeta och inte dra oss tillbaka. Det finns många själar att frälsa. Alla behöver få veta att Jesus kommer snart och att allt som Jesus talade om är uppfyllt. Det är bara Herrens långmodighet som gör att det fortfarande finns tid för frälsning. Gud gav sin Son Jesus för att frälsa människor, för att ingen ska gå förlorad.

Jag bad om att få bli ett ljus var jag än går fram. Jag tror att genom att Jesus bor i mig så har jag lyckats. Allt förmår jag i Kristus som ger mig kraft.

Intervjun med doktor Dory gjordes i juli 2021 av Berno Vidén.

och lägger in de trådar i vävnaden som är unikt för varje människa. Ingen är lik den andre men alla är de avbilder av honom!

"Ty du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv. Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan underbart; ja, underbara äro dina verk, min själ vet det väl. Benen i min kropp voro icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när jag bildades i jordens djup. Dina ögon sågo mig, när jag ännu knappast var formad; alla mina dagar blevo uppskrivna i din bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit. Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o Gud, huru stor är icke deras mångfald!" (Ps 139: 13-17)

En sak till som är helt enastående - Evigheten!

"Allt har han gjort skönt för sin tid, ja, han har ock lagt evigheten i människornas hjärtan, dock så, att de icke förmå att till fullo, ifrån begynnelsen intill änden, fatta det verk som Gud har gjort" (Pred 3:11).

Människovärdet

Text: Yngve Stenfelt

Människan är inte en slump, ett tillfälligheternas spel, utan är skapad av Gud i en plan, i ett syfte att leva livet i gemenskap med Honom i ett högt, intensivt och innerligt förhållande. Älskad av Gud! Hon är ingen robot, utan utrustades redan från början med en fri vilja. Det innebär att hon kan säga sitt ja till denna kärlek och träda in i denna gemenskap med Gud genom Jesus Kristus eller avvisa honom.

När Gud fullbordade sitt skaparverk så skapade han människan till sin avbild -

och häri ligger själva grunden till människovärdet. Guds avbild!

"Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem" (1 Mos 1:27).

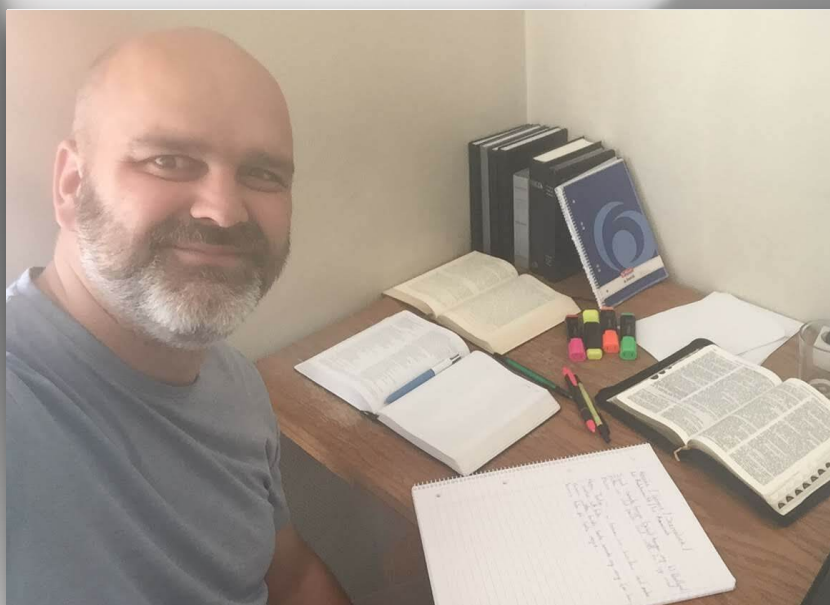
Den naturliga förbindelsen mellan man och kvinna är starten på ett nytt liv. Livet börjar med befruktningen, här smälter två celler samman och en ny uppstår och livet har tagit sin början för en ny individ. Att dessa självklarheter skall behöva påtalas visar på hur förmörkad vår civilisation blivit.

Gud arbetar i det fördolda i moderlivet med formandet av människan och häri ligger en fortsättning på människovärdets enorma status. Gud formar varje individ

Hur långt ett jordeliv än blir så är det bara en droppe mot evigheten som aldrig upphör! Därför blir frågan om frälsning eller fördömd, himmel eller helvete så angelägen. Förhållandet till Jesus avgör saken!

Och nu kommer jag in på själva tyngdpunkten i människovärdet. Jesus dog och uppstod för alla människor! Gud "kostade på" att betala det högsta pris som någonsin givits för att den i synd fallna människan skulle få en möjlighet till frälsning och gemenskap med Honom. När Jesus utgavs för våra synder blev människovärdet stadfäst för evigt! Inget var dyrbarare för Honom!

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv" (Joh 3:16).

Vad vi menar med människans väsen och ursprung, kommer att påverka hur vi lever med varandra. Därför börjar Bibeln med en berättelse om människans skapelse, för att ge oss en bild av vad vi är i Guds värld. Vad är en biblisk antropologi, hur väl passar den bilden med vår tids filosofi, och vilka konsekvenser får den bibliska människosynen för hur vi lever i dag? Det ska jag försöka säga något om i denna artikel.

Text: Paulus Eliasson

Krukmakaren

Vi skall läsa och studera en vers i den välkända berättelsen om hur Gud skapade Adam och Eva i Edens lustgård. Där sägs följande om människans ursprung:

”Herren Gud formade människan av jord från marken och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse” (1 Mos 2:7).

Den förste som vi får lära oss något om, är inte människan, utan Gud. Det står att Gud ”formade” människan, och det ordet heter på hebreiska *yatsar*. Det är ett ord som i Bibeln används om krukmakare och skulptörer. Det är denna aspekt hos Gud som författaren vill att vi ska lägga märke

till: Gud är skaparen, den som formar, och människan är den som blir formad. Det är viktigt, därför att vi som människor gärna vill ha det tvärtom: Vi formar gärna Gud efter vårt eget huvud.

Det var det som hände med Israels folk, då de hade blivit befriade från slaveriet i Egypten, och mötte Gud vid foten av berget Sinai i öknen med samma namn. De hade hört Guds inbjudan till ett förbund, och hade samstämmt sagt sitt ”ja” till detta förbund. Ändå tog det inte mer än några dagar innan följande hände:

”När folket såg att det dröjde innan Mose kom ner från berget, samlades de kring Aron och sade till honom: ’Kom och gör oss en gud, som ska gå

framför oss. För vad som har hänt den där Mose som förde oss upp ur Egyptens land, det vet vi inte” (2 Mos 32:1).

Moses hade gått upp på berget för att ta emot stentavlorna med förbundets villkor, men efter en dryg månad var tålmodet slut hos det väntande folket, och de bad Moses bror Aron att göra dem en gud. Och så står det:

”[Aron] tog emot guldet och formade [*yatsar*] det med en mejsel och gjorde av det en gjuten kalv. Och de sade: ’Här är din gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land” (2 Mos 32:4).

Skröpligt stoft och längtgående livsande

Detta var en gud skapad efter människans vilja och tanke; Aron formade [yatsar] en gud av guld och utropade det som Israels Gud. Vi kan kanske tycka att vi inte är så naiva och oförstående som folket vid Sinai den gången, men verkligheten är ofta att vi följer precis samma mönster. Vi vill vara autonoma, de som bestämmer vad som är viktigt, vad som ger mening åt tillvaron, och vad som är målet med människans existens. Bibeln säger att det inte är vårt val, eftersom vi är formade av Gud.

Lermänniskor

I versen vi läste först sägs det att Gud formade människan "av jord från marken". Ordet för "jord" är på hebreiska *aphar*, och ordet för "marken" är *adama*. Adam, som är namnet den första människan får, är dessutom inte bara ordet för jord eller mark, men också det hebreiska ordet för människa och mänskligheten. Adam hade kanske hetat 'jording' eller 'jordbo' på svenska.

Denna berättelse reflekterar många av bibelns författare över, och då nämns alltid

det faktum att vi är skapade av jord (eller "stoftet" som vi som växte upp med 1917 års översättning har vant oss vid) i förbindelse med ödmjukhet inför Gud, och alla människors svaghet:

"Han litar inte ens på sina tjänare, han finner fel hos sina änglar. Hur mycket mer hos dem som bor i hyddor av lera, dem som har sin grund i stoftet [aphar]! De krossas lättare än mal" (Job 4:18-19).

"Se, inför Gud är vi båda lika, också jag är formad av lera" (Job 33:6).

"Alla går till en och samma plats. Alla har kommit av jord [aphar], alla vänder åter till jord" (Pred 3:20).

Uttrycket "av jord från marken" är alltså något som ska få oss att tänka på vår svaghet och flyktighet. Dessutom säger det oss att vi alla är lika: Alla människor är skapade av samma material.

Livets ande i näsan

Låt oss påminna oss igen om vad versen vi studerar säger:

"Herren Gud [...] blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse" (1 Mos2:7).

Varje ord i denna text är väldigt viktigt i förståelsen av vad en människa är, men vi ska koncentrera oss på ordet "varelse" (hebreiska: *nephesh*). Det som gör människan till en levande varelse, är Guds livsande som finns i oss. Utan den är vi bara en klump jord. Den norska teologen Terje Stordalen har skrivit en bok om biblisk antropologi som heter *Støv og livspust* (Stoft och livsande), och det är just dessa två ting människan är – och stoft och livsande tillsammans, gör oss till levande väsen.

Det hebreiska *nephesh* är det samma som ordet för "strupe". Det är ganska passande, eftersom genom strupen går all luft som vi andas och som håller oss i liv. Ordet används ofta för att tala om hela människan, som i Första Moseboken 12:5 där det sägs att Abram tog med sig de ting och de *nephesh* (personer) som han hade i Haran. Ibland översätts *nephesh* med "själ", men när man gör det så måste man passa sig för att inte importera filosofen Platons

idévärld i sin förståelse. Själen är hela människan, både den materiella och den icke-materiella sidan.

Gudslängtan

Om det faktum att vi är skapade av jord berättar för oss om vår koppling till jorden; så är livsanden som Gud har blåst in i människan ett vittnesbörd om att vi inte bara är jordbor, utan vi har en relation till honom som tronar i himmelen. Det är en del av vår identitet.

Nephesh betyder, som sagt, strupe – och i strupen strömmar inte bara livsgivande oxygen, utan det är också platsen där vi känner törst. Denna dubbla betydelse av strupe och själ finner vi hos flera psalmister i Bibeln, där de talar om sin längtan efter Gud:

”Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ (*nephesh*) efter dig, o Gud. Min själ [*nephesh*] törstar efter Gud, efter den levande Guden” (Ps 42:2-3a).

”Jag uträcker mina händer till dig; såsom ett törstigt land längtar min själ [*nephesh*] efter dig” (Ps 143:6).

På samma sätt som en strupe kan uppleva törst efter vatten, så är själen otillfredsställd utan närheten till Gud, som har givit livsanden. Det är en viktig del av biblisk antropologi, att vi erkänner att vi har ett ”Gudformat” hål i vårt inre. Eller, som Augustinus av Hippo (354-430 e.Kr.) sa det i sin skrift *Bekännelser*:

”Du har skapat oss för dig själv, Herre. Och våra hjärtan är oroliga tills de finner sin vila i dig.” (förf. övers.)

Gud är till sin natur tillräcklig i sig själv – han behöver ingenting utanför sig själv; men det motsatta är sant om människan: Vi är skapade av stoft, som vittnar om vår svaghet – och av livsande, som vittnar om vårt beroende av Gud.

Vår tids antropologi

Tänk på hur olik Bibelns förståelse av vad en människa är, jämfört med vad vi presenteras i populärkultur, politik, reklam och på sociala medier. När jag själv för en tid sedan studerade Första Moseboken 2:7, så läste jag på Twitter ett meddelande av Mo-

deraternas riksdagsledamot Hanif Bali, där han kommenterade om de kvinnor som rest från Sverige till olika länder i Mellanöstern för att stödja IS – och som nu ville komma hem igen. Han skrev:

”Dessa IS-honor som nu tigger om att hämtas tillbaka nu borde låtas ruttna kvar där. Fullständigt irrelevant om deras jihadiavkomor är ’oskyldiga’” (Publicerat på Twitter 16 februari 2019).

Mammor som kallas för ”honor” och barn som kallas för ”avkomor” – vilken människosyn är det? Oavsett vad man anser om mödrarnas eller fädernas åsikter eller gärningar, så finns det ingenting som kan rättfärdiggöra en sådan djupt anti-kristen syn på vad en människa är. Ingen som har läst och tror på människans väsen i biblisk förståelse, kan tala på det sättet.

Uttrycket ”av jord från marken” är alltså något som ska få oss att tänka på vår svaghet och flyktighet. Dessutom säger det oss att vi alla är lika: Alla människor är skapade av samma material.

För några dagar sedan läste jag en artikel från oktober 2018 i den norska nätmagasinet *Fri tanke*, ägt av Human-Etisk Forbund. Där kommenterade de ett förslag till ändring i grundlagen från stortingsrepresentant och tidigare partiledare Knut Arild Hareide i Kristelig Folkeparti (KrF). Förslaget löd som följer:

”Människovärdet ska vara okränkbart, och alla har rätt till kroppslig integritet, från konception till naturlig död”(förf. övers.).

Detta, som kan låta som ett väldigt bra

skydd och en god definition av vad en människa är och har rätt till, går naturligtvis inte att kombinera med en värld där miljoner barn mördas innan de får se dagens ljus – eller där äldre, sjuka och andra ser det som sin rätt att få medicinsk hjälp att avsluta sina egna liv. *Fri tanke* förfasades över detta förslag från KrF, och påpekade vikten av att folk får välja själva. Alltså: Välja själva om de ska få mörda en annan människa. Vi måste vara helt klara över detta: Abort handlar inte om kvinnors rättigheter; det handlar om oföddas rättslöshet.

Jag tar bara dessa två exempel – men jag tror att det är viktigt att vi som kristna ser vår tids kamp om människovärdet i ljuset av den unika bild på vad en människa är som Bibeln presenterar.

Människan och korset

Det främsta beviset på hur högt Gud älskar och värdesätter Adams söner och Evas döttrar, ser vi i Jesus från Nasaret. Bibeln säger att Gud älskade världen så högt att han gav sin egen sons liv för att ge liv till dem som sätter sin tro till honom. Det är när vi ser mannen som hängde på Golgata kors som vi ser vad en människa är. Vi vet att vi är stoft ifrån jorden – men vi är något så mycket mer. Vi är väsen som i alla tider har försökt fylla själens törst med någonting utanför Gud. Men då Jesus dog på Golgata, så gick Guds inbjudan ut till alla människor, uttryckt genom profeten Jesaja:

Hör, alla ni som törstar, kom till vattnet! Och ni som inte har pengar, kom och köp säd och ät! Ja, kom och köp säd utan pengar och vin och mjölk för ingenting. Varför ger ni pengar för det som inte är bröd, era inkomster för det som inte mättar? Hör på mig, så får ni äta gott och er själ njuta av feta rätter” (Jes 55:1-2).

Det största beviset på en människas värde, är att Gud själv tömde sig på all härlighet, blev människa, dog för våra synder, och nu hälsar oss välkomna till sin egen festmåltid. Gud vill ha gemenskap med dig. Ingenting är större än det.

Ofödda barn lever farligt!

- ▶ **Var fjärde graviditet avslutas med abort.**
- ▶ **150 000 graviditeter avbryts varje dag.**
- ▶ **56 miljoner aborter utförs varje år.**

Text: Berno Vidén

Visste du att var fjärde graviditet avslutas med abort? Det är ett påstående som väcker många känslor till liv. Att överhuvudtaget uttala sig kritiskt i abortfrågan anses vara mycket provocerande.

Speciellt bedrövligt är det då media, som förser oss med nyheter, rapporter, forskning etc. medvetet väljer att tysta sanningen.

I det här fallet handlar det om människoliv. Inte bara ett fåtal utan miljontals. Närmare bestämt 56 miljoner liv som släcks varje år genom att graviditeten avbryts. Med fri vilja bestämmer sig individer att avbryta ett havandeskap, ett liv som är på väg att födas, och abortera detta. Det handlar om var fjärde graviditet.

En vetenskaplig studie som ligger till grund för detta påstående publicerades i den medicinska tidskriften *The Lancet* den 16 juli 2017. Märkligt att en sådan uppgift som handlar om så många liv inte har lyfts fram mer. Då studien publicerades provocerades en pöbel som verbalt gick till attack mot författaren. Han heter *Fabricio Ballarini* och är en argentisk fors-

kare inom biologi. På grund av studien utsattes han för mordhot och många förnedrande påhopp. Fabricio har under många år framgångsrikt jobbat med forskning, fram till dess då han berörde aborterna, som är mycket känsligt och provocerande. Allt som har med aborter att göra ska man helst tåga om.

Ballarinis misstag var att publicera sitt forskningsprojekt som belyser situationen kring aborter i ett globalt perspektiv. Det är en grundligt gjord studie som avslöjar mycket besvärande fakta, exempelvis detta som vi redan nämnt här, att en fjärdedel av mänsklighetens alla graviditeter, fler än 150 000 varje dag, avbryts frivilligt. Så här står det i studien som är publicerad på engelska: "some 25 percent of pregnancies ended in abortion in 2010 to 2014". 25 procent av alla havandeskap slutar i abort.

Det är skrämmande siffror som inte går att bortförklara genom debatter och argumentering. Vad vi ser är en katastrof för mänskligheten.

Länder där aborter ökar mest finner vi i Latinamerika och Karibien. Studien tar inte upp orsaker till abort utan den redovisar rent statistiskt hur verkligheten ser ut.

Det finns länder som tillåter abort, som Sverige, och det finns länder som förbjuder abort, men där visar statistiken på knappa skillnader i antalet utförda aborter. Vi kan nämna Sverige, som till och med exporterar abort och jämföra med Dominikanska republiken, där abort är förbjudet. I Sverige genomförs så många som 36 000 aborter varje år. Skrämmande mycket för en så liten befolkning. I Dominikanska republiken, där aborter är illegalt, utförs många fler aborter än i Sverige. Under tidigare år har båda länderna haft ungefär samma statistik, men som studien säger så ökar antalet aborter i Latinamerika och Karibien och minskar i flera länder. I det stora hela så kommer vi dock upp till dessa ofantliga siffror som säger att 150 000 människoliv släcks varje dag genom abort.

Att vara kritisk mot abort anses vara trångsynt, fanatiskt och ett hot mot kvinnans rätt att själv bestämma över sin kropp. Oavsett hur man närmar sig frågan så handlar det dock om människoliv. Vem har rätt att släcka livet? Här kommer också frågan in om hur vi ser på människolivet. När börjar livet? Vad säger vårt DNA? Vad är det som gör att en människa blir

just en människa? Finns det ett ögonblick då man kan säga att just nu startar människolivet? Kan man genom lagstiftning säga att vi bestämmer att livet börjar då eller då? Vecka 12 eller 20 eller när vi bestämmer det, och innan dess är det helt ok att släcka livet, för det handlar om kvinnans rätt?

Varje abort är ett misslyckande.

Det finns många tragedier, många orsaker till att kvinnor väljer att abortera, men vad vi ständigt matas med via media är att vi helst inte ska bry oss, att varje gravid kvinna inte överhuvudtaget ska behöva möta frågor eller ifrågasättanden om hon önskar och beslutar att abortera barnet hon bär på. För att göra en svår process så lindrig som möjligt så väljer man dessutom att byta ut relevanta ord som kan hjälpa till att väcka samvetet inför det barn man väntar, men istället ska allt dövas och göras så lindrigt som möjligt. Man ska inte få en chans att möta livets verklighet. Istället för

des så rekommenderade läkarna att hon skulle abortera barnet. De sa till henne att det var bästa lösningen, för att barnet kommer att födas med vissa defekter. Men den unga modiga kvinnan bestämde sig för att inte abortera. Den kvinnan var min mor och jag var barnet. Jag kanske är en krigare men jag kan säga att det var rätt val. Och jag hoppas att det kan ge styrka åt många mödrar som ibland befinner sig i svåra situationer i de ögonblick då livet syns komplicerat men de vill rädda livet på sina barn.”

En annan känd sångare som har sjungit tillsammans med Andrea Bocelli är Céline Dion, sångerskan som inte skulle ha fötts om hennes mamma hade drivit igenom det hon för stunden själv önskade. Céline har många gånger gått ut i försvar för det ofödda livet. Hade det inte varit för en präst som övertygade hennes mamma om att inte abortera så skulle Céline aldrig ha

och stör den egna livsrytmen, det man är inne i och så upptagen av.

Med stöd av lagstiftning som beslutats i Sveriges riksdag har den gravida kvinnan rätt att utan att ange orsaker abortera. Fostret har enligt lagens mening inget människovärde och saknar således det skydd som konstitutionen ger varje individ. Det är ett hån mot den ofödda människan. Så ser verkligheten ut i vår värld.

Människovärdet är verkligen kört i botten. Tänk om människan ändå kunde få upp ögonen för det värde som Gud har lagt ner i varje individ. Det är skillnad. Världen ser på saker och ting på ett förmodat sätt men då vi kommer till Gud och får det himmelska ljuset över våra liv, då får vi också se värdet som finns i varje människa.

I världen aborteras det svaga. I världen förkastas det ofödda livet. Ser man genom all

I världen aborteras det svaga. I världen förkastas det ofödda livet.

barn kallas livet för en cellklump eller ett ofullgånget foster. Man säger abortera istället för att döda. Innan barnet som aborteras dör så klipps det i bitar man tar vara på och det kallas forskning. Med hjälp av förmildrande ord och fraser anpassar man det fruktansvärda till ett abortvänligt budskap som egentligen inte är något annat än att mörda, att ta livet av en människa.

Vi ska citera några kända personligheter som jag tror har ett och annat att säga till om i abortfrågan. En av världens mest berömda tenorer, sångaren Andrea Bocelli, föddes med en ögonsjukdom och blev helt blind vid 12 års ålder. Han berättar:

“Jag vill berätta en liten historia. En ung gravid kvinna var inlagd på sjukhus för blindtarmsinflammation. Läkarna måste lägga en hel del is på hennes mage. När behandlingen avsluta-

föts. Hennes mamma var 41 år gammal när hon var gravid och skulle få sitt fjortonde barn. Hon kände sig utan ork och kraft att kunna ta hand om ytterligare ett barn och önskade att abortera, men prästen varnade henne och sa att “du har inte rätt att gå emot naturens lagar”. Även Célines mormor övertygade mamman om att låta barnet födas, och med stöd av prästen och familjen så föddes Céline. Hon har många gånger offentligt gått ut och tackat denna präst och sagt att han hjälpte hennes mamma att ta det rätta beslutet. “Jag måste medge”, sa hon “att på något sätt har jag denna präst att tacka för mitt liv”.

På liknande sätt skulle vi kunna berätta om olika människor som av så kallade humanitära skäl övervägts att aborteras. Det kan handla om sjukdomar, defekter, ekonomi, bekvämlighet, att vilja satsa på sin egen karriär etc. och så kommer det ett liv

den moderna forskning och teknologi som finns att det kan finnas det minsta avvikande mönster i fostrets utveckling, då råder man till abort. Island stoltserar med att man har noll procent barn födda med Downs syndrom. Man har en selektiv kontroll över de människor som föds som om barn med Downs syndrom inte skulle ha rätten till livet. Ofödda barn lever farligt.

En total dårskap råder i världen, men bibelns budskap vänder upp och ner på människans sätt att tänka. Paulus skriver till sina vänner i Korint, där man också brottades med frågor om människovärdet, om vem som var mer värd än andra. Paulus skriver även om det som ännu “inte fanns till”:

“Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa på världens sätt. Inte många var mäktiga. Inte många förnåma. Det som för världen var dår-

aktigt utvalde Gud för att förödmjuka det visa, och det som för världen var svagt det utvalde Gud för att förödmjuka det starka. Det som för världen var obetydligt och föraktat och inte fanns till, det utvalde Gud för att tillintetgöra

ra det som fanns till, för att ingen människa ska berömma sig inför Gud. Tack vare honom är ni i Kristus Jesus” (1 Kor 1:26-28).

- Du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i moderlivet. Jag tackar dig för att jag är så underbart skapad. Ja underbara är dina verk, min själ vet det så väl. Benen i min kropp var ej osynliga för dig, när jag formades i det fördolda, när jag bildades i jordens djup. Dina ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster. Alla mina dagar blev skrivna i din bok, de var bestämda innan någon av dem hade kommit”
(Psalm 139:13-16).

Abort – ett modernt sätt att offra barn

I den antika världen var det vanligt att offra barn. Arkeologerna har grävt fram rester av barnkroppar som offrats i antika hednatempel. Exempelvis så var Baals och Astartes präster äkta barndräpare. Den avgud som är mest omtalad för att bokstavligen sluka nyfödda är ammoniternas avgud Molok, till vilken det offrades små barn genom att kasta dem in i elden. Uppenbarligen, som i alla hedniska ritualer, var dessa offer en form av byteshandel för att respektive gudar skulle svara på deras religiösa barnmord med nöje, kraft och välstånd.

I det antika Grekland och Rom var det inte annorlunda. I dessa kulturer betraktades sjuka eller deformerade barn som ”oönskade”. Därför övergavs de att dö i skogen eller ute i ödemarken. Detta var också vanligt bland fattiga familjer, som teoretiskt sett - inte hade kapacitet att ta hand om barn. Och för att inte tala om övergivande av flickebarn eftersom de ansågs vara sämre än det manliga könet!

Är några saker bekanta för oss idag? Självklart! Saker och ting har inte förändrats mycket i våra sammanhang. Idag fortsätter ofödda barns liv att utsläckas i utbyte mot frihet, nöje, makt och välstånd. Idag är ”fattigdom” fortfarande en tillräcklig ursäkt för att döda. Idag kan det enkla faktum att ”inte vara önskat” räcka för att ett barn ska dö. ”Förr i tiden dödades de nyfödda svaga och underlägsna - flickor, och idag är kvinnans livmoder det nya nazistiska koncentrationslägret för dessa underlägsna.”

Altaret för de barnätande gudarna har bara moderniserats, och barbariet från det antika Grekland och Rom fortsätter att styra våra kulturer. Abort är bara ett mer modernt sätt att offra barn i utbyte mot det som för kulturen är dess nya ”gud”, den nya Molok.

Jorge Espinola, Gracia y verdad
(Publicerat med författarens tillstånd)

Barnen i makthavares händer

Insändare från läsare

Fram till och med 1974 beskrevs fostret som levande alltifrån det att en äggcell befruktats. Dåvarande kapitel 3 i Brottsbalken § 1-4 innehöll straffsatserna för brotten mot person. Lägg märke till det: *mot person!*

Det framkommer inte tidigare i historien att hela nationers kommande barnaskara på ett lagligt sätt får utplånas. Filmer finns bevarade som visar Hitlerväldets farsansfulla gärningar. Propagandan visade ledaren hur han till synes vänligen umgicks med barnen där de stod på rad uppställda inför honom. Ja, falskheters falskhet kan inte få någon berömmelse, men en jämförelse med nutid är verkligen på sin plats.

Hitler ville att de uppväxande skulle offra sina liv för hans eget sjukliga maktbegär, och mest troligt hade han inget dåligt samvete därför. Däremot finns det inte beskrivet att hans lagstiftning var sådan att det skulle ha varit möjligt att utplåna *alla* små liv innan de var födda. Häri var han befriad från den skuld som gjort det möjligt med ett totalt utplånande.

Falskhet är att beslutsfattare genom sitt tal får folk att tro deras ord som människovänliga sanningar. Falskhet är att inte berättat för varje människa född efter 1975 att ”jag är som beslutsfattare upphovet till det lagliga i att utsläcka ditt liv genom att inte låta dig födas”. Det kanske mest anmärkningsvärda; hur har dessa lagförfattare tänkt? Var de beredda på att se människor i landet födda, så i grunden till intet varande då de i sina skrivna ord till lag gjort det tillåtet att utplåna dem alla? Ja alla som nu lever omkring oss av nämnda årsomfång är och förblir fortfarande noll och intet värda.

Jesus om våra dagar

Nyhetsrapportering med uttryck som att vi nu lever i en apokalyptisk tid blir allt vanligare. Om klimatet används ord som extrem hetta, extremväder, svår torka, superorkaner, megabränder, följt av beskrivningar av väderförhållanden som är på väg att tvinga hela mänskligheten in under nya levnadsvillkor.

Också inom politikens område ökar oron. Extrema terrorgrupper lägger landområden under sig och inför religiös fanatism som instrument att kuva befolkningen. Även i västvärlden märks en tydlig kursändring av centrala frågor om människovärdet där främst bibeltroende kritiserar och förföljs.

Världen står i brand. Upptrappningen av väpnade konflikter i och omkring Israel är mycket alarmerande. Läs din bibel och var hörsam. Tiden är kort. Läs här Jesu egna ord om våra dagar:

– Se till att ingen bedrar er. Många ska komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de ska bedra många. Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig. Se då till att ni inte blir skrämde. Sådant måste hända, men det är ännu inte slutet. Folk ska resa sig mot folk och rike mot rike, och det ska bli svält och jordbävningar på många platser. Men allt detta är bara början på födslovåndorna.

– Då ska man utlämna er åt lidande och döda er, och ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull. Och då ska många komma på fall, och de ska förråda varandra och hata varandra. Många falska profeter ska träda fram och bedra många, och eftersom laglösheten ökar kommer kärleken att kallna hos de flesta. Men den som håller ut till slutet ska bli frälst. Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma.

– Så som det var under Noas dagar, så ska det vara när Människosonen kommer. Under dagarna före floden åt de och drack, de gifte sig och blev bortgifta ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla. Så ska det bli när Människosonen kommer. Då ska två män vara ute på åkern. Den ene ska tas med, den andre lämnas kvar. Två kvinnor ska mala vid kvarnen. Den ena ska tas med, den andra lämnas kvar. (ur Matteus 24)

– Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig.

– Han gav dem också en liknelse: "Se på fikonsträdet och alla andra träd. När ni ser att de knoppas, förstår ni av er själva att sommaren redan är nära. På samma sätt vet ni, när ni ser detta hända, att Guds rike är nära. Jag säger er sanningen: Det här släktetska inte förgå förrän allt detta sker. Himmel och jord ska förgå, men mina ord ska aldrig förgå.

– Men akta er för att tynga era hjärtan med festande, rus och livets bekymmer så att den dagen plötsligt drabbar er som en snara, för den ska drabba alla som bor över hela jorden. Var ständigt vakna och be om kraft att undfly allt som ska ske och kunna bestå inför Människosonen."

(ur Lukas 21)

– Och se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok.

(ur Uppenbarelseboken 22)